

KOPIE

1993/449, zoals inmiddels onomstotelijk is komen vast te staan en waarvan de voorzieningenrechter reeds ambtshalve op de hoogte had moeten zijn (de hypotheekakte is t.b.v. het executiegeschil overgelegd).

23. Van groot en essentieel belang is uiteraard hetgeen wij onder het kopje

M) ING heeft een onrechtmatige daad begaan door de veiling ondanks de juridische misslagen van de Voorzieningenrechter in haar vonnis van 30 juni 2008 toch door te zetten onder punt 158 sub 1 t/m 10 in onze dagvaarding d.d. 20 november 2012 hebben gesteld inzake de vele misvattingen, fouten, wetsschendingen, juridische misslagen, etc. van de voorzieningenrechter in haar vonnis.

24. Dienaangaande hebben onder grief 20 van onze MvGr. nog het volgende gesteld:

'''(.)

Zeer ernstig is, dat de rechtbank (dit betreft het vonnis d.d. 4 december 2013) de bewijsvoering van Hofs c.s. onder punt 158 van hun dagvaarding inzake de vele juridische misslagen van de voorzieningenrechter in haar vonnis d.d. 30 juni 2008 zonder enige motivering heeft gepasseerd. Hofs c.s. hebben onder punt 159 zelfs verwezen naar belangrijke relevante jurisprudentie van de Hoge Raad: (HR 22 april 1983, NJ 1984, 145 en HR 22 december 2006, NJ 2007, 173), luidende:

''''Een uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis of arrest kan worden geschorst indien de tenuitvoerlegging ervan een noodtoestand veroorzaakt bij de geëxecuteerde dan weler sprake is van misbruik van bevoegdheid. Van een dergelijke noodtoestand of misbruik van bevoegdheid is sprake wanneer het te executeren vonnis klaarblijkelijk op een juridische of feitelijke misslag berust''''.

Onjuist is zodoende ook de bewering van ING onder punt 4.79 van haar CvA, dat zij gerechtigd was conform het vonnis van de voorzieningenrechter d.d. 30 juni 2008 te handelen, omdat ook zij zeer wel wist, dat dit vonnis ernstige juridische misslagen bevatte en dat bij executie van dit vonnis er dus een noodtoestand voor Hofs c.s. zou ontstaan. Hofs c.s. wijzen er bovendien op, dat hun uitgebreide betoog onder punt 158 van hun dagvaarding op geen enkele manier door ING in haar CvA is weerlegd. Zij heeft onder punt 4.80 slechts gesteld, dat de voorzieningenrechter geen juridische en feitelijke misslagen heeft gemaakt, hetgeen gezien de keiharde bewijsvoering van Hofs c.s. in strijd met de realiteit is en vanzelfsprekend daarom tevens een nutteloos verweer.

(.)'''

25. In r.o. 3.20 heeft het Hof ook nog gesteld, dat wij bij grief 20 hebben gesteld, dat de voorzieningenrechter juridische misslagen heeft begaan, waarna het Hof tot onze verbijstering en ongeloof gezien het door ons gestelde onder de punten 20 t/m 22 van deze aangifte doodleuk beweert, dat wij niet duidelijk hebben gemaakt welke dat dan zouden zijn en ook niet hebben gesteld in welk opzicht de uitkomst anders zou zijn geweest als die beweerdelijke misslagen achterwege waren gebleven.

Het moge duidelijk zijn, dat het Hof hier bovendien iets geheel tegenstrijdigs poneert. Eerst heeft het immers gesteld, dat wij geen juridische misslagen hebben genoemd, waarna uit deze rechtsoverweging blijkt, dat het Hof deze benoeming WEL heeft gesignaleerd, anders had het Hof niet kunnen spreken over het door ons niet duidelijk maken in welk opzicht de uitkomst anders zou zijn geweest wanneer die beweerdelijke misslagen achterwege waren gebleven.

Tenslotte: het Hof spreekt in verband met onze overtuigende bewijsvoering inzake die misslagen ten onrechte over BEWEERDELIJK en bovendien is het niet aan een procespartij, zoals het Hof meent, maar aan de rechter voorbehouden en ook zijn plicht om dienaangaande een eerlijk oordeel te vellen.

g. H

KOPIE

26. In r.o. 3.21 stelt het Hof vervolgens, dat hetgeen wij onder de grieven 16 t/m 20 daar tegenin brengen de conclusie, dat vordering VIII niet kan slagen niet anders maken. Met daar duidt het Hof naar aannemelijk is (dat is niet geheel duidelijk) op het door hem geoordeelde en gestelde in de rechtsoverwegingen 3.18 t/m 3.20, waarvan wij de onbegrijpelijkheid en onjuistheid al onomstotelijk hebben bewezen.

27. Onterecht is bovendien, dat het Hof het door ons gestelde onder de grieven 16 t/m 19 zonder ook maar enige motivering afdoet als van geen belang. Onder die grieven is immers overtuigend bewezen, dat de rechtbank in haar vonnis d.d. 4 december 2013 ernstige misslagen heeft begaan, die de uitkomst van de procedure in eerste aanleg zwaarwegend hebben beïnvloed. Het grievenstelsel is nu juist in het leven geroepen om in hoger beroep tegen misslagen van een lagere rechter klachten te uiten, hetgeen wij ook uitgebreid hebben gedaan. Het past dan natuurlijk niet, dat het Hof vervolgens met onze relevante en belangrijke grieven, ook tegen vrijwel alle door de rechtbank vastgestelde feiten, niets doet en zelfs in r.o. 4.1 durft te stellen, dat de grieven falen en de bestreden vonnissen moeten worden bekrachtigd.

28. Bevreesing wekt voorts, dat het Hof ter onderbouwing van zijn oordeel wederom verwijst naar grief 20, terwijl die met name ging over de juridische misslagen van de voorzieningenrechter in haar vonnis d.d. 30 juni 2008 !, waaromtrent het Hof in r.o. 3.20 al heeft gesteld, dat wij in die grief niet duidelijk hebben gemaakt welke die misslagen dan zijn, wat van dat oordeel ook zij.

Er is gezien al het bovenstaande maar één conclusie mogelijk: ook vordering VIII ad 75.000 euro is ten onrechte afgewezen.

Ronduit bizar is de stelling van het Hof, dat wij hadden moeten duidelijk maken in welk opzicht de uitkomst anders zou zijn geweest als de rechtbank was uitgegaan van de volgens ons juiste feiten, hetgeen uiteraard zoals reeds gezegd de taak van een rechter is, in dit geval dus van het Hof.

De proceskostenveroordelingen

29. Met betrekking tot het door het Hof gestelde in r.o. 3.23 stellen wij in de eerste plaats, dat ons betoog was, dat ING die procedures heeft gewonnen door het door haar bewust poneren van foute stellingen, zoals het Hof ook in r.o. 3.22 correct heeft aangegeven. Naar die frauduleuze bijdrage van ING hebben wij onder grief 23 verwezen, dit door te stellen (letterlijk citaat):

''Hofs c.s. verwijzen inzake de handelwijze van ING naar het gestelde onder de punten 147 t/m 154 van hun dagvaarding, inzake het vonnis d.d. 30 juni 2008 van de voorzieningenrechter naar het gestelde onder punt 158 van de dagvaarding in eerste aanleg en in deze memorie en betreffende het vonnis van 4 maart 2009 van de rechtbank te Amsterdam naar het gestelde onder punt 17 c) van hun Akte d.d. 21 augustus 2013.'''

Onder punt 152 van onze dagvaarding hebben wij vrijwel alle stellingen zijdens ING in haar pleitaantekeningen t.b.v. het kortgeding als onjuist bewezen.

Onder punt 7 van onze MvGr. hebben wij bovendien gesteld, dat het Hof de belangrijke grief 3 in onze MvGr. d.d. 3 november 2009 in zijn arrest d.d. 3 augustus 2010 onbehandeld heeft gelaten en dat dit verstrekkende en voor ons desastreuze gevolgen heeft gehad voor de uitkomst van die procedures.

Onder punt 13 van onze MvGr. hebben wij de oordelen van de rechterlijke macht in het kortgedingvonnis d.d. 30 juni 2008, in het vonnis d.d. 4 maart 2009, in het arrest d.d. 3 augustus 2010 en in cassatie bovendien overtuigend als onjuist aangemerkt, dit met verdere toelichtingen onder punt 14.

g. H

KOPIE

30. Uit r.o. 3.23 blijkt ook, dat het Hof de mening is toegedaan, dat voor zover de rechtbank haar beslissing zou hebben gebaseerd op onjuiste feiten of stellingen, dat in appel dan wel in cassatie tot vernietiging zou hebben geleid en dat nu het rechtbankvonnis in hoger beroep en in cassatie in stand is gebleven ervan moet worden uitgegaan, dat dat vonnis juist is.

Dis is echter een zuiver theoretische waarheid, maar de praktijk kent een andere waarheid, namelijk dat er in eerste aanleg dikwijls zwaarwegende fouten worden gemaakt, zoals door ons hierboven is bewezen betreffende een eerdere procedure en in de onderhavige MvGr. ook is bewezen met betrekking tot het vonnis van de rechtbank d.d. 4 december 2013. Vervolgens doet een gerechtshof er vaak nog een flinke schep bovenop, zeker wanneer het gaat om een grote partij tegenover een kleine partij en deze kleine partij bovendien al enkele keren een procedure heeft verloren, hoe onterecht ook. Ook door het onderhavige arrest is onomstotelijk komen vast te staan, dat het Hof daarin een dergelijke manier van doen heeft toegepast.

Van dit erbarmelijke arrest zijn wij overigens met 23 duidelijke en houtsnijdende middelen in cassatie gegaan, waarbij de dagvaarding is opgesteld door een zeer ervaren cassatieadvocaat. Tot onze ontzetting werden wij op 11 maart 2016 eigenaar van een soort schotschrift vol beledigingen met een lengte van een half A-viertje, waarbij de middelen niet zijn behandeld dan wel als onbegrijpelijk zijn bestempeld, dit met het eindoordeel:

De conclusie strekt tot niet-ontvankelijk verklaring van Hofs c.s. met toepassing van art. 80a RO. (bijlage 22).

Wij hebben al van verschillende cassatieadvocaten vernomen, dat de betreffende P.G., mr. J. Spier, een lastig heerschap is en in zijn conclusies onacceptabel gedrag vertoont. Waarschijnlijk hebben hem de vele kritieken zijdens ons op het Hof mateloos geïrriteerd en heeft hij ons een lesje willen leren met zijn abominabele werkstuk.

Uiteraard heeft de Hoge Raad in zijn arrest d.d. 29 april 2016 (bijlage 23) deze P.G. in zijn oordeel gevolgd, daarbij en passant ook nog een wet schendend. Vanwege de 'conclusie' van de P.G. heeft onze advocaat op 24 maart 2016 een zogenaamde 'Borgersbrief' (bijlage 24) uitgebracht, die vanwege het broddelwerk van de P.G. vanzelfsprekend behoorlijk uitgebreid was. Een Borgersbrief houdt in: een reactie op de Conclusie van een P.G., dit in het kader van het recht op hoor en wederhoor. Deze brief is echter door de Hoge Raad onbehandeld gebleven, hetgeen in strijd is met wetsartikel 44 Rv. lid 3.

31. Inzake het kortgedingvonnis stelt het Hof dus in eveneens r.o. 3.23 volslagen ten onrechte, dat in dit geding niet is gebleken, dat het kortgedingvonnis onjuist was, hetgeen gezien onze uitgebreide en overtuigende bewijsvoering te gek voor woorden is. De conclusie van het Hof tenslotte, dat de proceskostenveroordeling niet moet worden aangemerkt als schade als gevolg van onrechtmatig handelen aan de kant van ING, is dus onjuist. Wij hebben overigens drie argumenten in deze aangevoerd: a) dat ING tijdens de kortgedingzitting d.d. 26 juni 2008 en in haar Pleitaantekeningen vele onwaarheden heeft verteld, b) dat de voorzieningenrechter vele juridische misslagen heeft gemaakt en c) ING dat wist.

Ook vordering IX is met betrekking tot terugbetaling van de proceskostenveroordeling dus ten onrechte niet toegewezen.

Onterechte debiteringen

32. In r.o. 3.24 heeft het Hof o.a. gesteld, dat de debiteringen (van onze rekening-courant-rekening) ter zake een bedrag van 56.788,85 euro zijn gebaseerd op artikel 17 van het Clausuleblad behorende bij de overeenkomst (bedoeld wordt behorende bij de kredietovereenkomst d.d. 3 september 2002). Het Hof

g. 21

had dit gezien het betoog zijdens ING niet mogen stellen en is daarmee dus buiten de rechtsstrijd van partijen getreden. ING heeft namelijk iets heel anders beweerd, dit onder punt 4.95 van haar CvA, waar zij dus stelt, dat zij op grond van de algemene voorwaarden dit bedrag heeft gedebiteerd, waarbij overigens geen artikel wordt genoemd, en in die algemene voorwaarden geen artikel is te vinden, dat overeenkomstig luidt als artikel 17 van het bij de overeenkomst horende clauseblad.

33. Het Hof heeft bovendien bij zijn citaat in r.o. 3.24 bewust een belangrijk deel van de inhoud van artikel 17 van het clauseblad behorende bij de overeenkomst weggelaten, luidende:

' De hiervoor bedoelde kosten dienen op eerste verzoek van de bank door de kredietnemer te worden voldaan.'

Een dergelijk verzoek hebben wij van ING echter nooit ontvangen, evenmin zij ooit correcte rekeningen inzake de bedoelde kosten aan ons heeft verstrekt, van deze gang van zaken het Hof op de hoogte is gebracht via punt 199 h) van de dagvaarding in eerste aanleg. ING heeft met de betreffende kosten onze rekening-courant-rekening simpelweg gedebiteerd, dit dus zonder enige berichtgeving vooraf, hetgeen ING ook zelf heeft gesteld onder punt 4.99 f) van haar CvA.

34. Het Hof heeft ook geen rekening gehouden met het feit, dat ING onder punt 2.10 van haar MvA in verband met die kosten zelf verwezen heeft naar artikel 28 van de Algemene Voorwaarden, van welke Voorwaarden zij ook heeft gezegd, dat die op de kredietovereenkomst van toepassing waren. Vervolgens heeft zij artikel 28 geciteerd, dit als volgt:

'De kosten van rechtsbijstand die ter zake van een geschil tussen de cliënt en de bank zijn gemaakt in een procedure voor een rechter of een geschillencommissie komen voor rekening van de bank indien en voor zover zulks bij uitspraak van die rechter of die geschillencommissie is bepaald.'

In werkelijkheid luidt dit artikel echter:

'De kosten van rechtsbijstand die ter zake van een geschil tussen de cliënt en de bank zijn gemaakt in een procedure voor een rechter of een geschillencommissie komen voor rekening van de cliënt respectievelijk voor rekening van de bank indien en voor zover zulks bij uitspraak van die rechter of die geschillencommissie is bepaald.'

Vervolgens staat er onder artikel 28 ook nog het volgende:

Onverminderd het hiervoor bepaalde, komen alle andere kosten die voor de bank uit de relatie met de cliënt voortvloeien, binnen de grenzen van de redelijkheid voor rekening van de cliënt.

Het is volstrekt duidelijk, dat met 'alle andere kosten' vanwege het eerste deel van dit artikel niet de kosten van rechtsbijstand bedoeld kunnen zijn, waaronder ook advocaatkosten vallen.

Verder zijn de aan ons door ING doorberekende notariskosten (alle andere kosten) ad ca. 31.137,10 euro buitenproportioneel, waarbij door de notaris zoals ons achteraf is gebleken en vermeld is onder punt 195 van onze dagvaarding bij het in rekening brengen van haar werkzaamheden bij ING een extreem hoog uurtarief van 445 euro voor zichzelf heeft gehanteerd en voor haar assistente 328 euro. In een bespreking van 13 maart 2008 ten kantore van de notaris waren wij door de aanwezigheid van beide personen zodoende een bedrag van 773 euro per uur kwijt. Daarbij was ook nog van belang, dat de bespreking meer dan drie uren heeft geduurd, omdat noch de notaris noch haar assistente de van te voren van ons ontvangen stukken zelfs maar hadden ingezien. Bovendien hadden wij op het dringend verzoek van de notaris (dit in een brief d.d. 6 maart 2008) een advocaat meegebracht, hetgeen ook met hoger kosten gepaard ging, terwijl die advocaat

gsh

gedurende dat gesprek geen enkele bijdrage hoefde te leveren aan hetgeen wij reeds hadden aangeleverd.

KOPIE

35. Het Hof doet het in r.o. 3.24 ook voorkomen, alsof uit de voorgaande procedures is gebleken, dat de notaris- en advocaatkosten niet nodeloos zijn gemaakt, hetgeen een verzinsel van het Hof is, omdat in die eerdere procedures met geen woord over die kosten is gesproken.

36. Nu in r.o. 3.24 de partijautonomie is geschaad, het Hof zijn oordeel heeft gebaseerd op een onvolledige bepaling en op een onwaarheid en wij bovendien tijdig hebben geklaagd over de onrechtmatige debiteringen van onze rekening-courant-rekening, kan dat alleen maar betekenen, dat het oordeel van het Hof in de laatste zin van die rechtsoverweging, inhoudende dat de vordering tot terugbetaling van het bedrag van 56.788,85 euro (vordering X betreffende) faalt, onjuist is.

37. In r.o. 3.26 doet het Hof net alsof wij met betrekking tot het stellen, dat artikel 17 van het Clausuleblad onredelijk bezwarend is dan wel dat een beroep daarop naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is, alleen maar hebben gewezen op de omstandigheid, dat wij particulieren zijn. Dit hebben wij weliswaar onder sub b) van punt 199 van onze dagvaarding gesteld, maar daarbij tevens gesteld, daar het voor een particulier volslagen onmogelijk is om bij het aangaan van een complexe overeenkomst te overzien met welke kosten hij of zij eventueel te maken kan krijgen en of hij of zij deze kosten zal kunnen dragen. De overige relevante omstandigheden, die wij onder punt 199 sub c) t/m h) hebben aangegeven, heeft het Hof compleet genegeerd.

Ook is in deze van belang, hetgeen wij onder punt 16 van onze dagvaarding reeds hebben gesteld, namelijk, dat in het 'Clausuleblad -voorwaarden kredietfaciliteit' zaken staan, waaraan wij niet konden voldoen en die op een zakelijke lening duiden. Wij hebben daarbij als voorbeeld verwezen naar artikel 13 van het Clausuleblad en hebben geciteerd, hetgeen daar staat, namelijk:

'De kredietnemer is verplicht aan de bank of door haar aan te wijzen personen te allen tijde inzage te geven in zijn boeken en alle verlangde inlichtingen te verstrekken. Voorts zal de kredietnemer aan de bank jaarlijks een afschrift geven van zijn balans en winst- en verliesrekening en wel binnen een half jaar na afloop van het boekjaar.'

38. R.o. 3.27 is onbegrijpelijk, omdat volstrekt onduidelijk is hetgeen het Hof met HIER bedoelt. Wanneer het Hof doelt op onze rechtsvordering X, dan heeft het Hof vanwege het door ons gestelde en bewezene onder de punten 31 t/m 36 ten onrechte gesteld, dat het in het midden kan laten of wij tijdig hebben geklaagd. Bovendien wijst het Hof in deze op het foutieve wetsartikel, namelijk op wetsartikel 6:89 BW, hetgeen luidt:

De schuldeiser kan op een gebrek in de prestatie geen beroep meer doen, indien hij niet binnen bekwame tijd nadat hij het gebrek heeft ontdekt of redelijkerwijze had moeten ontdekken, bij de schuldenaar ter zake heeft geprotesteerd.

N.B.: In onze Akte d.d. 21 augustus 2013 hebben wij onder punt 10 reeds aangegeven, dat uit het proces-verbaal d.d. 25 juni 2008 blijkt, dat ING inzake de vorderingen VIII t/m XI geen verjaringsverweer wilde voeren, maar een verweer op grond van wetsartikel 6:89 BW, waarna door ons wordt gesteld, dat het door ING met betrekking tot de vorderingen VIII t/m X te voeren verweer sowieso moet falen, omdat er in deze geen sprake is van een gebrek in prestatie in de zin van wetsartikel 6:89 BW. Vervolgens heeft ING zich in haar Antwoordakte d.d. 18 september 2013 betreffende de vorderingen VIII t/m X inderdaad alleen op rechtsverlies beroepen op grond van wetsartikel 6:89 BW.

ggr

Het stuiten van de verjaring van ook deze rechtsoverweging kon echter alleen maar geschieden op grond van wetsartikel 3:317 BW lid 1. Onrechtmatige debiteringen van een rekening-courant-rekening van een cliënt hebben in elk geval niets te maken hebben met een gebrek in de prestatie, maar betreffen zonder enige twijfel evenzovele onrechtmatige daden ingevolge wetsartikel 6:162 BW.

Welnu, op grond van artikel 3:317 BW lid 1 hebben wij meerdere malen aan ING geschreven, dat wij het niet eens zijn met de betreffende afboekingen en tevens, dat zij de afgeboekte bedragen per omgaande diende terug te storten. Wij verwijzen in deze naar onze brieven d.d. 30 juli 2008 (zie bijlage 15) en 7 augustus 2008 (zie bijlage 11). en met name naar het door ons gestelde onder grief van de MvGr., waarbij ook weer naar onze betogen dienaangaande in de dagvaarding wordt verwezen.

39. Het moge duidelijk zijn, dat het Hof in r.o. 3.29 ten onrechte heeft gesteld, dat de grieven geen afzonderlijke bespreking meer behoeven, omdat het Hof die visie baseert op het voorgaande, daaromtrent wij hebben aangetoond, dat alle voor de uitkomst van de procedure van belang zijnde rechtsoverwegingen van het Hof op juridische misslagen en fouten berusten.

40. In r.o. 3.30 stelt het Hof, dat wij geen belang hebben bij de talrijke door ons tegen de feitenvaststelling door de rechtbank aangevoerde bezwaren, omdat deze beweerdelijke onjuiste feiten volgens het Hof niet hebben geleid tot de beslissing.

Deze stelling van het Hof betreft echter wederom een grove onwaarheid. Hoewel al onze onder grief 1 genoemde bezwaren tegen de feitenvaststelling door de rechtbank van belang waren voor de beslissing zullen wij alleen de belangrijkste in deze benoemen:

- betreffende feit 2.3 hebben wij aangevoerd, dat de op 5 september 2002 afgesloten hypotheekakte niet de juiste hypotheekakte is, zoals de rechtbank daar aangeeft, waarbij wij verwijzen naar de onder de punten 15 t/m 17 van de MvGr. genoemde jurisprudentie, zijnde (HR 26 juni 1992, NJ 1993/449), onder welke punten ook de benodigde toelichting wordt gegeven. Dat bezwaar was dus van groot belang voor de uitkomst van de procedure, omdat daaruit overtuigend blijkt, dat ING de hypotheekakte van 5 september 2002 niet als executoriale titel had mogen aanwenden om onze veiling te veilen. Deze jurisprudentie is overigens door het Hof ook weer genegeerd, zoals verderop zal worden bewezen.

- Inzake feit 2.6 hebben wij met name gewezen op alle correspondentie, die er tussen ING en ons dan wel tussen ING en onze advocaat is gevoerd inzake de zogenaamde aflossingsverplichting van het krediet op 1 juli 2004, waarvan dus nooit sprake is geweest. Daarbij waren vanzelfsprekend van het allergrootste belang de door mr. Hoeksma verzonden brief d.d. 18 oktober 2004 en de reactie daarop van ING Enschede in haar brief d.d. 25 oktober 2004, dit tenslotte met de overtuigende conclusie, dat hetgeen ING heeft beweerd ter zake een verplichte aflossing per 1 juli 2004 onjuist is en er logischerwijs al helemaal niet over een rechtsgeldige opzegging van het krediet gesproken kan worden.

Let wel!

In r.o. 2.6 heeft de rechtbank gesteld, dat de bank het krediet in 2008 heeft opgezegd, hetgeen een verzinsel is, omdat die opzegging nooit heeft plaatsgevonden. In r.o. 5.13 heeft de rechtbank in tegenstelling daarmee en wederom ten onrechte gesteld, dat de vordering van de bank of Hofs c.s. uit hoofde van de overeenkomst reeds door opzegging op 1 juli 2004 opeisbaar was geworden.

41. Met zijn stelling in r.o. 3.30 miskent het Hof bovendien de volgende rechtsregel:

Aangezien de feiten niet los kunnen worden gezien van de toepasselijke rechtsregels, omdat die feiten voor een belangrijk deel bepalen welke uitspraak als billijk wordt

gsh

ervaren en daarmee hoe de rechtsregel moet luiden die tot een billijk geachte beslissing leidt en op die wijze een element vormen in de motivering van het vonnis (Asser, Bewijsrecht, p.22).

Wij wijzen er ten overvloede op, dat de rechtbank in haar vonnis d.d. 4 december 2013 nota bene zelf onder het kopje 2. De Feiten heeft gesteld:
"De volgende feiten kunnen als enerzijds gesteld en anderzijds erkend dan wel niet of onvoldoende betwist en zover hier van belang als vaststaand worden aangenomen."

Wij verwijzen in deze tevens naar de wetsartikelen 30 en 230 lid 1, aanhef en onder e Rv., waarin wordt voorgeschreven, dat het op tegenspraak gewezen vonnis de feiten dient te bevatten waarop de beslissing rust.

Door het foutieve vaststellen van de feiten staat reeds vast, dat het vonnis d.d. 4 december 2013 vernietigd had moeten worden.

42. Zeer nadelig voor ons is ook geweest het foutieve oordeel van het Hof in de laatste zinnen van de rechtsoverwegingen 3.34 en 3.35, inhoudende dat ING het recht had om de hypotheek die haar tot zekerheid van de terugbetaling was verstrekt, uit te winnen. Het Hof negeert daarbij de inhoud van de in deze zeer belangrijke voor de uitkomst van de procedure zijnde toepasselijke jurisprudentie: HR 26 juni 1992, NJ 1993/449), welke jurisprudentie door ons in onze memorie van grieven is genoemd, waarbij onder de punten 15 t/m 25 een uitgebreide toelichting inzake die jurisprudentie is gegeven en onomstotelijk bewezen wordt, dat de hypotheekakte d.d. 5 september 2002 alleen om deze reden al (ook om vele andere redenen) nooit als executoriale titel door ING had mogen worden aangewend, hetgeen zij toch gedaan heeft, dit met als gevolg enorme mentale en financiële schade voor ons. Ten overvloede stellen wij, dat het Hof reeds ambtshalve van die jurisprudentie op de hoogte had moeten zijn

Tenslotte:

43. In onze Akte d.d. 10 februari 2015 hebben wij enkele zeer belangrijke kernpunten onder de aandacht van het Hof gebracht, inhoudende:

a) dat wij nooit Algemene Voorwaarden van ING ontvangen en dat wij dat reeds in onze voorgaande processtukken hebben bewezen, dit met benoeming van de betreffende punten en producties, waar onze bewijsvoering te vinden is. Verder geven wij aan, dat wij in onze MvGr. bovendien een inhoudelijk adequaat verweer hebben gevoerd tegen stellingen van ING in haar CvA, waarbij zij een beroep op de Algemene Voorwaarden heeft gedaan. In verband met het niet ontvangen van die Voorwaarden hebben wij ook een grief gericht tegen de rechtsoverwegingen 5.21 en 5.22 van de rechtbank in haar vonnis d.d. 4 december 2013, waar zij haar oordelen heeft gebaseerd op die Algemene Voorwaarden.

b) dat de rechtbank geen rekening heeft gehouden met ons belangrijke betoog onder punt 12 van onze Akte d.d. 21 augustus 2013, waar wij o.a. hebben verwezen naar jurisprudentie van de Hoge Raad, zijnde HR 11 juli 2008, NJ 2008, 416 en naar de door ons onder punt 13 terecht getrokken conclusie.

c) dat wij in tegenstelling tot hetgeen ING beweert de kredietofferte nooit ondertekend hebben en daarmee dus ook niet voor ontvangst van de Algemene Voorwaarden en het Clausuleblad hebben getekend en dat die stukken dus ook niet bij de kredietofferte waren bijgesloten, hetgeen blijkt uit het niet vermelden van het woord "bijlagen", welk woord later wel op de originele kredietovereenkomst, geheten "ACCEPTATIEKOPIE" is genoemd.

d) dat de door ING in haar Antwoordakte d.d. 18 september 2013 onder punt 4.6 (in de voetnoot) opgevoerde jurisprudentie, zijnde HR 21 september 2007, LJN BA 9610, haar niet kan baten, waarbij wij onze bewering uitgebreid en degelijk hebben onderbouwd.

44. De "weerleggingen" van het bovengestelde door ING (waarbij zij begint met het Hof te verzoeken onze akte buiten beschouwing te laten):

gzh

a) Onder punt 3.5 poneert ING wederom de grove onwaarheid, dat bij de kredietofferte een clauseblad, alsmede een exemplaar van de Algemene Bankvoorwaarden (1995) was gevoegd, hetgeen door ons overtuigend meermaals in de procedure is gesteld en bewezen.

Onder punt 4.1 herhaalt ING deze leugen door wederom te stellen, dat het een feit is dat zij ons een kredietofferte plus een gelijkkluidende acceptatiekopie, alsmede een clauseblad en Algemene Voorwaarden heeft toegezonden.

b) ING stelt onder punt 3.1 simpelweg, dat niet is na te gaan waar wij ons in onze Akte van 21 augustus 2013 op de jurisprudentie HR 11 juli 2008, NJ 2008, 41 hebben beroepen, hetgeen volslagen onbegrijpelijk is, omdat die gewoon onder punt 12 is te vinden.

Het door ING onder punt 3.3 in strijd met de waarheid wederom stellen, dat wij geen bewijs hebben geleverd, dat wij de Algemene Voorwaarden niet hebben ontvangen, is ronduit laakbaar. Het belang in deze was zo groot, dat wij in onze Akte d.d. 10 februari 2015 toch nog hebben verzocht om een getuigenverhoor van de heer R.T.B.Hofs, zijnde een bestuurder van Xenon Webstore B.V. en van de heer A.Bakker als relatiebeheerder bij ING voor dit bedrijf.

c) Het enige 'verweer' van ING is, dat wij miskennen, dat de kredietofferte en de acceptatiekopie twee afschriften van één en hetzelfde stuk zijn en dat die zoals te doen gebruikelijk gelijktijdig aan ons zijn toegezonden.

Welnu, van beide is geen sprake, de stukken zijn niet hetzelfde en zij zijn niet tegelijkertijd aan ons toegezonden, zoals overtuigend door ons is bewezen. Dat ING dat normalerwijze altijd doet, zoals zij stelt, is geen enkel bewijs, dat zij dit in de onderhavige kwestie ook gedaan heeft !

d) ING verwijst in deze eerst naar het door haar gestelde onder punt 4.6 van haar Antwoordakte d.d. 18 september 2013, waar echter in strijd met de waarheid dus is gesteld, dat de Algemene Voorwaarden gelijktijdig met de kredietofferte aan ons zijn toegestuurd. Onder punt 3.10 verdraait ING weer eens hetgeen wij in werkelijkheid in onze Akte d.d. 10 februari 2013 hebben gesteld, namelijk dat de niet getekende kredietofferte geen onderhandse akte is, maar wél de ondertekende 'ACCEPTATIECOPIE', zijnde de eigenlijke kredietovereenkomst.

Ingevolge de jurisprudentie HR 21 september 2007, LJN BA 9610 is tegenbewijs mogelijk, ook al is er voor ontvangst van een bepaald stuk getekend, hetgeen overigens ook uit wetsartikel 151 Rv. lid 2 blijkt, hetgeen luidt: Tegenbewijs, ook tegen dwingend bewijs, staat vrij, tenzij de wet het uitsluit.

45. Spraakmakend is, dat ING onder 3.14 heeft gesteld, dat wij en dit nota bene op talloze plaatsen in de processtukken hebben gesteld, dat niet wij maar Xenon Webstore B.V. de kredietnemer was. Dit hebben wij echter nooit gesteld, omdat wij natuurlijk wisten, dat ons vlak voordat het krediet aan Xenon Webstore B.V. zou worden verstrekt, dit in een bespreking d.d. 16 augustus 2002, is verzocht ons hoofdelijk te verbinden, vergelijkbaar met een borgstelling, tot omzetting van het krediet naar dit bedrijf, hetgeen wij toen hebben geaccepteerd. Tenslotte stelt zij onder punt 3.16 het volgende:

'Of ING de voorwaarden al dan niet aan Hofs c.s. heeft verstrekt doet om die reden niet ter zake !!!'

46. Uit niets blijkt, dat het Hof ook maar iets uitgedaan heeft op onze Akte d.d. 10 februari 2016 en op de Antwoordakte van ING d.d. 10 maart 2015. Wanneer het Hof deze akten van geen belang vond, had het dat uitdrukkelijk en gemotiveerd moeten verklaren. Ook in deze is aannemelijk, dat het Hof deze akten opzettelijk heeft genegeerd, dit met name omdat wij daarin overtuigend hebben bewezen, dit met verwijzingen naar het dienaangaande reeds in de andere processtukken gestelde, dat wij de Algemene Voorwaarden nooit hebben ontvangen, hetgeen natuurlijk niet gunstig voor ING zou zijn geweest ter zake de uitkomst van het hoger beroep.

Uit r.o. 3.27 blijkt zelfs impliciet, dat het Hof de Algemene Voorwaarden als wel aan ons overhandigd beschouwt. Uit hetgeen wij onder punt 32 van deze aangifte hebben

gesteld blijkt, dat het Hof bewust de partijautonomie heeft geschonden om niet te hoeven ingaan op hetgeen ING inzake die Algemene Voorwaarden heeft gesteld.

De schade bedraagt 510.956,00 euro.

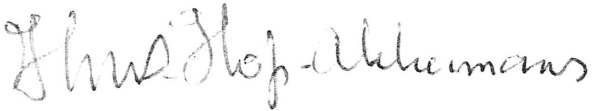
Ik verklaar bovenstaand proces-verbaal te hebben doorgelezen en verklaar verder dat deze aangifte overeenkomstig de gehele waarheid en zonder enig voorbehoud, door mij is gedaan. Het is mij bekend, dat het doen van valse aangifte strafbaar is gesteld.

Ik wens te worden geïnformeerd over het verloop en afdoening van deze strafzaak. Als of namens benadeelde partij wil ik de ontstane schade in het kader van een eventueel strafproces verhalen op de verdachte.

Aan niemand werd het recht of de toestemming gegeven tot het plegen van het feit."

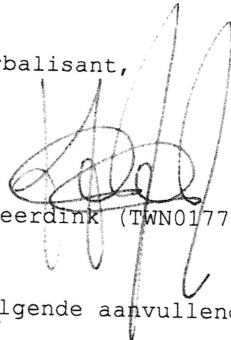
Nadat de aangeefster de verklaring had doorgelezen, volhardde zij daarbij, waarna wij ondertekenden.

De aangeefster,

H.M.S. Akkermans

De verbalisant,

H.G. Geerdink (TWN01776)

De aangever verstrekke over de oplichting de volgende aanvullende informatie:

Slachtofferzorg

Betreft B.T. Hofs

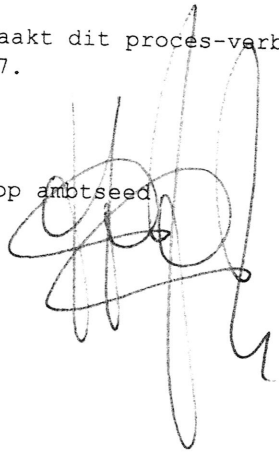
U wilt de schade verhalen op de verdachte.

U wilt op de hoogte gehouden worden van de voortgang van het onderzoek.

Aanvullende gegevens verstrekt door verbalisant

Er is informatie met betrekking tot verdere procedure en kans op opheldering verstrekt.

Waarvan door mij is opgemaakt dit proces-verbaal, dat ik sloot en ondertekende te Hengelo op 18 januari 2017.

H.G. Geerdink (TWN01776) op ambtseed